

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobců: **a) Š. Č. P., b) M. Ch. a c) M. Ch.**, všichni zastoupeni Mgr. Radkem Matoulkem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 147, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti: **I) Ing. J. K., II) CETIN a.s.**, se sídlem Praha 9, Českomoravská 2510/19, **III) Statutární město Hradec Králové**, se sídlem Hradec Králové, Československé armády 408, a **IV) P. T.**, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 10. 2021, č. j. 30 A 49/2020 - 279,

takto:

- I.** Kasační stížnost **stěžovatelky a)** proti výroku II. **se odmítá.**
- II.** Kasační stížnost **stěžovatelky a)** proti výroku I. **se zamítá.**
- III.** Kasační stížnost **stěžovatelů b) a c)** proti výroku I. **se odmítá.**
- IV.** Kasační stížnost **stěžovatelů b) a c)** proti výroku II. **se zamítá.**
- V.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- VI.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 6. 2019, č. j. MMHK/088237/2019 ST1/Mil, Magistrát města Hradec Králové, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a podle § 13 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, výrokem I. schválil stavební záměr osoby zúčastněné na řízení I) a jeho manželky (dále jen „stavebníci“), vymezený jako „*rodinný dům, vsakovací objekt s dešťovou kanalizací, přípojky vody, kanalizace, plynu a oplocení v Hradci Králové*“ (dále jen „stavební záměr“), na pozemku parc. č. XA (zahrada), parc. č. XB (ostatní plocha) v katastrálním území M.; výrokem II. stanovil podmínky pro provedení stavebního záměru. K odvolání žalobců žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2020, č. j. KUKHK-28374/ÚP/2019 (Gut), rozhodnutí stavebního úřadu částečně změnil a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Změnou prvostupňového rozhodnutí žalovaný upravil jeho výrokovou část tak, že opravil nesprávně uvedené katastrální území u pozemku parc. č. XC, dále upravil podmínku pro realizaci záměru č. 12 ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí tak, že z výrokové části vypustil odkaz na závazná stanoviska, v nichž nebyly uloženy žádné podmínky, a naopak přidal podmínku č. 13, v níž byly stanoveny podmínky pro odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (ZPF), a pod samostatnou podmínku č. 14 vydělil povinnosti vyplývající ze závazného stanoviska Ministerstva obrany ČR ze dne 20. 4. 2018, č. j. MO 116062/2018-3416. Žalobci posléze napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který žalobu žalobkyně a) výrokem I. odmítl pro opožděnost a žalobu žalobců b) a c) výrokem II. zamítl.

[2] Krajský soud nejprve uvedl důvod, proč odmítl žalobu žalobkyně a). Z obsahu správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) převzala rozhodnutí žalovaného osobně dne 3. 3. 2020 (dle žalobkyně podepsané doručenky), na rozdíl od žalobců b) a c), kterým bylo rozhodnutí doručeno fikcí až dne 15. 3. 2020. Žalobkyni a) proto uplynula lhůta pro podání žaloby dne 3. 5. 2020, přičemž žaloba byla ke krajskému soudu podána až dne 12. 5. 2020. Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu ve vztahu k žalobkyni a) dle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), výrokem I. odmítnout pro opožděnost.

[3] Krajský soud tedy následně posuzoval žalobní argumentaci jen ve vztahu k žalobcům b) a c). Podotkl, že žaloba byla místy koncipována velmi obsírně a obecně, čímž nesplňovala požadavky plynoucí z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud se proto mohl věcně zabývat pouze těmi žalobními body, které naplňovaly náležitosti uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[4] V první řadě se krajský soud zabýval namítanou nicotností správních rozhodnutí ve smyslu § 77 správního řádu. Zkoumal proto především, zda nejsou tato rozhodnutí vnitřně rozporná, či zda nejsou jejich výroky právně či fakticky neuskutečnitelné. Tyto důvody, které by mohly vyvolat nicotnost správních rozhodnutí, nicméně nenalezl. K argumentaci žalobců, namítajících nicotnost z dalších důvodů, krajský soud uvedl, že ačkoliv ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo výslovně uvedeno ustanovení § 94p stavebního zákona, z výroku jednoznačně vyplývá, že se jednalo o řízení, v němž bylo vydáno *společné povolení* dle stavebního zákona. Rovněž krajský soud nesouhlasil s tvrzením o vadě, spočívající v neuvedení ustanovení § 94y stavebního zákona, neboť tato část

pokračování

stavebního zákona dopadá na stavební řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, což nebylo v předmětném řízení vyžadováno. Žalobci dále namítali, že bylo porušeno ustanovení § 94l odst. 2 písm. d) a § 94o stavebního zákona, aniž by však konkrétně uvedli, v čem porušení spatřovali. Krajský soud proto obecně přezkoumal, zda byla předmětná ustanovení stavebního zákona dodržena, přičemž žádné porušení neshledal. Stejně tak neshledal žádné pochybení ve vymezení účastníků řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, k čemuž dodal, že z žaloby nebylo zřejmé, jaké další účastníky měli žalobci na mysli. K námitce, že byla žalobcům b) a c) upřena práva účastníků dle § 94k písm. c) stavebního zákona, krajský soud konstatoval, že toto ustanovení se na žalobce nevztahuje, jelikož ti jsou účastníky řízení dle § 94k písm. e) stavebního zákona, a rovněž nebylo zřejmé, jaká konkrétní práva jim měla být upřena. Krajský soud proto k této námitce pouze dodal, že s žalobci bylo po celou dobu řízení jednáno jako s účastníky řízení, o čemž svědčí také jejich procesní aktivita, kdy po celou dobu společného řízení vznášeli námitky, opakovaně nahlíželi do spisu a podávali vyjádření. Uzavřel tedy, že napadená rozhodnutí nejsou nicotná a z pohledu rozebíraných otázek nejsou ani nezákonná.

[5] Následně krajský soud zkoumal, zda nejsou napadená rozhodnutí (z jiných důvodů) nezákonná či zda v řízení předcházejícím jejich vydání nedošlo k závažným procesním pochybením. V rámci posouzení těchto námitek krajský soud nesouhlasil s tvrzením, že by změnou prvostupňového rozhodnutí byla žalobcům odňata možnost odvolat se proti těmto změnám. Upozornil, že změnou prvostupňového rozhodnutí byla do výrokové části zahrnuta pouze ta stanoviska (s jejich konkrétním obsahem), která stanovovala podmínky pro realizaci stavebního záměru. Z tohoto důvodu proto ve výrokové části abscentuje odkaz na závazné stanovisko Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí ze dne 14. 2. 2018, sp. zn. SZ MMHK/011955/2018/ŽP/Par.

[6] Pokud jde o postup stavebního úřadu, který žalobcům b) a c) nezaslal oznámení o doplnění spisové dokumentace o souhlas s odnětím zemědělské půdy ze ZPF, vydaný Magistrátem města Hradec Králové dne 19. 6. 2019, zn. SZ MMHK/111807/2019/ŽP2/Mce, krajský soud sice uznal, že žalobci nebyli informováni o doplnění tohoto podkladu, čímž byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu, avšak upozornil, že žalobci neuvedli, jak konkrétně bylo tímto pochybením zasaženo do jejich subjektivních práv. Poukázal též na to, že bezprostředně po vydání prvostupňového rozhodnutí žalobce b) nahlédl do spisového materiálu, dané pochybení tak mohl namítat již v odvolání, nikoli až v žalobě. Nadto se jedná o stanovisko, jež se týká výlučně stavebníků a nijak nezasahuje do práv žalobců.

[7] Krajský soud rovněž neshledal, že by závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje (dále jen „KHS“) a Ministerstva obrany, Vojenského zdravotního ústavu, byla jakkoli vzájemně rozporná; stanovisko vydané Ministerstvem obrany stanovuje podmínky pro realizaci záměru, zatímco ve stanovisku KHS nebyly žádné podmínky uloženy. Každý z těchto dotčených orgánů posuzoval záměr z jiných hledisek; KHS posuzovala stavební záměr z pohledu civilních provozovatelů zdrojů hluku, zatímco Ministerstvo obrany posuzovalo záměr vzhledem k nedalekým objektům ozbrojených sil. Závazná stanoviska proto nemohla být rozporná, zaměřovala-li se na jiné skutečnosti.

[8] Pokud jde o dopravní napojení stavebního záměru, krajský soud uvedl, že sjezd z místní komunikace ul. Bělečská byl povolen rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové ze dne 25. 4. 2018, zn. SZ MMHK/079215/2018 OD1/Jiř; nejedná se však o tzv.

subsumovaný akt (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), k jehož přezkoumání by byl krajský soud oprávněn v souvislosti s přezkumem společného povolení (jako například v případě povolení výjimky dle § 169 stavebního zákona). Naopak se jedná o rozhodnutí samostatné, proti kterému mohli žalobci brojit samostatnou žalobou. Krajský soud proto nebyl oprávněn rozhodnutí o povolení sjezdu přezkoumávat v rámci soudního přezkumu společného povolení.

[9] V dalším okruhu žalobních námitek žalobci brojili proti závaznému stanovisku orgánu územního plánování, vydanému Magistrátem města Hradec Králové dne 8. 3. 2019, pod č. j. MMHK/045792/2018. Krajský soud uvedl, že odbornou erudici úředníka jiného orgánu (tj. orgánu, který stanovisko vydal) žalovaný nemůže jakkoli posuzovat; nadto se opětovně jednalo jen o obecnou polemiku žalobců. K námitkám týkajícím se (ne)dodržení odstupových vzdáleností staveb a nesprávných koordinačních situací krajský soud konstatoval, že závazné stanovisko ze dne 8. 3. 2018 bylo vydáno k původní koordinační situaci zpracované v roce 2017. Následně však byla stavba znovu zakreslena, a to do koordinační situace C.02 – RIC z 2/2019. Správní orgán (na základě žalobci vznesených pochybností) požádal orgán územního plánování a KHS o sdělení, zda dotčené orgány na svých závazných stanoviscích trvají; k žádosti připojil také výkres koordinační situace z února 2019. Oba dotčené orgány k žádosti stavebního úřadu sdělily, že na svých stanoviscích trvají. Závazné stanovisko orgánu územního plánování bylo následně k odvolání žalobců b) a c) přezkoumáno v rámci odvolacího řízení nadřízeným orgánem územního plánování, který je (i přes konstatování, že k přezkumu uplynula lhůta) obsahově posoudil a potvrdil (sdělení Krajského úřadu Královehradeckého kraje ze dne 30. 10. 2019, č. j. KUKHK-28374/UP/2019/Hav).

[10] K námitkám týkajícím se stavební čáry krajský soud uvedl, že stavební čára je v daném místě kolísavá, v rozmezí 3 - 5 m. V odůvodnění závazného stanoviska orgánu územního plánování (nikoli v podmínkách) byla stavební čára pro posuzovanou stavbu stanovena na 4 m. Přes tuto hranici zasahuje pouze zádveří rodinného domu. Krajský soud dále upozornil, že stavební čára není v daném místě určena jako nepřekročitelná či závazná. Výše uvedeným podmínkám vyhovuje také koordinační situace z 02/2019. K měření provedenému žalobci (viz str. 11 žaloby) krajský soud uvedl, že nebylo provedeno vyžadovaným způsobem a odborností k tomu náležející, a proto k němu nemohl přihlídnout. Stavební čára rovněž respektuje i obecná pravidla vyplývající z § 25 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území [NSS zde upozorňuje, že krajský soud nesprávně označil právní předpis jako vyhl. č. 431/2012 Sb., která ovšem pouze novelizovala stávající vyhlášku č. 501/2006 Sb.], neboť zádveří, jež přesahuje stavební čáru, neobsahuje okna obytných místností. Krajský soud dodal, že případné porušení stavební čáry je namítáno směrem k ul. Bělečská, což se nemůže dotknout práv žalobců b) a c), pouze žalobkyně a), jejíž žaloba však byla vyhodnocena jako opožděná.

[11] V dalším žalobním bodu žalobci namítali, že realizací stavebního záměru dojde k zásahu do jejich soukromých práv, avšak ani tuto námitku blíže nekonkretizovali. Krajský soud proto odkázal na vypořádání těchto námitek na str. 18-20 rozhodnutí žalovaného. K problematice zásahu do držby krajský soud uvedl, že není zřejmé, o držbu jakého práva se jedná, a žalobce v tomto směru odkázal na možnost chránit svá práva u civilního soudu. Pokud jde o možný pád sněhu ze střechy rodinného domu či imise pohledem, i zde krajský soud odkázal na odůvodnění žalovaného, které vyhodnotil jako velmi pečlivé.

pokračování

[12] Nedůvodným shledal krajský soud také žalobní bod týkající se elektropřípojky stavebníků. Na podporu svých tvrzení žalobci b) a c) předložili při jednání krajského soudu řadu listin, jež byly provedeny. Krajský soud úvodem k této námitce zdůraznil, že napojení stavby na distribuční síť elektrické energie nebylo součástí předmětu společného řízení; před podáním žádosti stavebníci připojení k elektrické síti vyřešili. Dle spisového materiálu byl elektroměrový sloupek umístěn v severovýchodní části stavebního pozemku na hranici s veřejnou komunikací a vnější vedení kabelu od tohoto sloupku bylo vedeno do posuzované stavby výlučně po pozemku stavebníků. K žádosti byl dále přiložen souhlas společnosti ČEZ Distribuce a.s. (dále jen „ČEZ“) ze dne 24. 1. 2018 s umístěním stavby a prováděním činností v ochranném pásmu elektrického zařízení. Z listin předložených při ústním jednání ovšem vyplynulo, že vlastníkem přípojky, na niž měla být přípojka stavebníků napojena, jsou žalobci b) a c). Stavebník při jednání soudu uvedl, že byl společností ČEZ přepojen na jiné distribuční vedení, které se nachází asi 4 m od hranice jeho pozemku; toto tvrzení považoval krajský soud za nesporné, jelikož proti němu žalobci b) a c) neuvedli žádnou protiargumentaci. Krajský soud měl dále za to, že stavebníci jednali v dobré víře, jelikož vycházeli ze zpráv a stanovisek zaslanych společností ČEZ. Vzniklý nesoulad byl již napraven a elektropřípojka žalobců b) a c) tak nebyla předmětem sporu. K případným nárokům plynoucím z napojení stavby na přípojku bez souhlasu žalobců b) a c) krajský soud uvedl, že ty jsou žalobci oprávněni řešit výhradně se společností ČEZ.

[13] Konečně, krajský soud nepřisvědčil ani poslednímu žalobnímu bodu, v němž žalobci namítali nečitelnost a nejednoznačnost koordinační situace, jež byla přílohou prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud uvedl, že kopie koordinační situace byla přílohou prvostupňového rozhodnutí, nicméně originál výkresu ve formátu A3 s datem 02/2019 je obsažen ve správním spisu. Dále odkázal na vypořádání totožné odvolací námítky na str. 18 rozhodnutí žalovaného. Nedůvodnou shledal krajský soud i výtku, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, dle jaké projektové dokumentace má být stavební záměr vybudován. Uvedl, že z obou správních rozhodnutí i ze správního spisu (jehož součástí je projektová dokumentace) jednoznačně vyplývá, jaký záměr je povolován a za jakých podmínek a na podkladě jaké dokumentace.

[14] Závěrem krajský soud uvedl, že žalobce b) u ústního jednání předložil doplnění žaloby, které obsahovalo další žalobní tvrzení a dva zcela nové žalobní body, a to, že (i) projektová dokumentace neobsahuje vytyčovací výkres stavebního záměru a že (ii) se stavební úřad nevypořádal s námitkou vznesenou dne 22. 1. 2019, následně zopakovanou v podání ze dne 29. 1. 2019, v níž žalobci b) a c) uvedli, že hranice pozemků mezi parc. č. XA a XD v k. ú. M., neodpovídají skutečnosti. Krajský soud upozornil, že se jednalo se o rozšíření žaloby, ke kterému došlo až po uplynutí lhůty stanovené k jejímu podání, tedy šlo o opožděnou argumentaci ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Ve vztahu k druhé námitce nicméně krajský soud konstatoval, že stavební úřad ani žalovaný se tímto podáním nijak nezabývali, což však nehodnotil jako vadu. Vyjádření se týká hranice mezi pozemky, které jsou ve vlastnictví stavebníků; nejedná se tak o spornou hranici mezi stavebníky a žalobci b) a c). Stavební úřad proto nepovažoval toto sdělení za námitku, nýbrž za pouhé vyjádření k provedenému ústnímu jednání. I za předpokladu, kdy by se tato námitka ukázala pravdivou, nebylo by zasaženo do práv žalobců b) a c); nebyli by tak oprávněni tuto námitku vznést.

[15] Rozsudek krajského soudu napadají všichni žalobci (dále jen „stěžovatelé“) společnou kasační stížností. Stěžovatelé na jednu stranu výslovně (bez bližšího rozlišení) uvádějí, že podávají kasační stížnost proti výrokům I., II. a III. napadeného rozsudku, na druhé straně se na jiném místě z kasační podává, že stěžovatelka a) brojí proti výrokům I. a III. z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a stěžovatelé b) a c) brojí proti výrokům II. a III. z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Pro tuto nejednoznačnost vycházel Nejvyšší správní soud z předpokladu, že všichni stěžovatelé podávají kasační stížnost do výroků I. až III. rozsudku krajského soudu, neboť takový přístup je pro stěžovatele z procesního hlediska nejpriznivější.

[16] Kasační stížnost byla rozdělena na část obsahující kasační argumentaci stěžovatelky a) a na část obsahující kasační námítky stěžovatelů b) a c). Kasační stížnost byla podána společně s návrhem na přiznání odkladného účinku; zde musí Nejvyšší správní soud upozornit, že z jejího obsahu nebylo zřejmé, která část se váže k přiznání odkladného účinku a která obsahuje již samotnou kasační argumentaci. Rovněž z doplnění ze dne 3. 12. 2021 (které bylo učiněno na základě výzvy Nejvyššího správního soudu, jíž byli stěžovatelé vyzváni k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku) není zřejmé, zda se jednalo jen o doplnění důvodů pro přiznání odkladného účinku, či i o doplnění samotné kasační argumentace. Kasační soud proto níže veškerou uplatněnou argumentaci shrnuje.

[17] Stěžovatelka a) nesouhlasí s tím, že by žalobu podala opožděně. Namítá, že rozhodnutí žalovaného jí nebylo doručeno osobně dne 3. 3. 2020, a proto doručenka (kterou měla osobně podepsat), nacházející se ve správním spisu, je falzifikát. K tomu dodává, že její podpis je specifický, tudíž by mělo být ze správního spisu očividné, že se nejedná o její podpis. Nadto se tak stalo v době šíření nákazy COVID-19 a vyhlášení nouzového stavu na území ČR. Krajský soud proto postupoval nesprávně, pokud stěžovatelce a) neumožnil se k těmto skutečnostem vyjádřit a při ústním jednání ani nenaznačil, že by měl pochybnosti o včasnosti její žaloby, naopak opakovaně vyměřoval soudní poplatky a vydával usnesení o nepřiznání odkladného účinku. Tím krajský soud porušil předvídatelnost soudního rozhodování, neboť vydal překvapivé rozhodnutí, navíc až v konečném rozsudku, namísto toho, aby tak učinil dříve, v souladu s § 46 odst. 1 s. ř. s.

[18] Stěžovatelé b) a c) namítají nesprávně vedené řízení před krajským soudem, kdy krajský soud nesdělil podstatný obsah připojených správních spisů a nevyzval přítomného stěžovatele b), ani jeho zástupce, aby se k podstatným okolnostem vyjádřili. Nic nenásvědčovalo tomu, že by měla být žaloba zamítnuta, a proto zástupce stěžovatelů netrval na provedení navrhovaných důkazů; jednalo se tak o překvapivé a nepředvídatelné rozhodnutí. Krajský soud v odst. 70 až 73 odůvodnění rozsudku uvedl, že vypořádal pouze tvrzení, jež svou kvalitou naplnila požadavky na žalobní bod; s tím stěžovatelé nesouhlasí, jelikož žaloba obsahovala konkrétní klíčová a vzájemně provázaná tvrzení. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Dále krajský soud ve svém rozsudku *nesprávně popsal žalobní argumentaci a vytrhl ji z kontextu*. Rovněž žádost o odkladný účinek krajský soud posoudil nesprávně, a dokonce ji *podmínil soudním poplatkem*. Žalobu rovněž chybně zaslal pouze žalovanému, a navíc jej instruoval, aby správní spis chronologicky seřadil, ačkoliv nesprávné vedení správního spisu bylo jednou z žalobních námitek. V samotném rozsudku krajský soud neodpovídajícím způsobem popsal průběh ústního jednání. Stěžovatelé b) a c) nesouhlasí s tvrzením, že by doplnění žaloby předložil pouze stěžovatel b), činili tak všichni

pokračování

stěžovatelé prostřednictvím společného právního zástupce. Rovněž není pravdou, že by mezi stavebníkem a stěžovateli bylo nesporné tvrzení týkající se elektropřípojky. Nesprávný je také závěr krajského soudu uvedený v odst. 53 odůvodnění rozsudku, že z provedených listinných důkazů neplynou žádná relevantní skutková zjištění, vážící se k jednotlivým žalobním bodům; krajský soud nevyložil, jak k tomuto závěru dospěl. V odst. 55 až 66 odůvodnění krajský soud uvedl nesprávné právní závěry, jež *neakcentovaly žalobní námitky*. Stěžovatelé nesouhlasí ani se závěry krajského soudu ohledně nicotnosti správních rozhodnutí a také s tím, že s nimi bylo řádně jednáno jako s účastníky řízení (odst. 85 napadeného rozsudku).

[19] V dalším okruhu námitek stěžovatelé b) a c) namítají, že stavební záměr nebyl přesně definován, umístěn a nebyly zjištěny jeho vlivy na využití území. Nebylo vyřešeno připojení stavebního záměru k *elektrické síti*, jelikož stavebník nově přiznal, že stěžovatelé b) a c) jsou majiteli elektropřípojky, k níž měl být připojen. V důsledku realizace stavebního záměru, jež nerespektuje ochranné pásmo elektropřípojky č.p. Z (na pozemku parc. č. XE v k. ú. M. - pozn. NSS), dochází ke kolísavým výkonům elektrizační soustavy stěžovatelů b) a c) a k přerušování dodávek elektrického proudu. Stěžovatelé v kasační stížnosti dále uvedli námitky, jež se týkaly realizace elektrického kabelového vedení a kanalizační přípojky.

[20] Stěžovatelé b) a c) dále namítají, že projektová dokumentace nesplňuje požadavky přílohy č. 8 k vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, jelikož neobsahuje správně okótované vzdálenosti; dle projektové dokumentace se „*do území vleze*“ 20,5 m, ačkoliv dle měření provedeného stěžovateli a v dálkovém přístupu do katastru nemovitostí je *reálná vzdálenost 20,08 m*. Stavební úřad proto pochybil, nevyzval-li stavebníka k podání návrhu na určení hranice mezi pozemky parc. č. XA a XD v k. ú. M., aby tyto pochybnosti byly vyvráceny. V této souvislosti stěžovatelé také upozornili na nesprávně zaznačenou hranici mezi pozemky parc. č. XA a XD v k. ú. M., která neodpovídá skutečnému stavu. Tyto občanskoprávní námitky nebyly ve společném řízení vypořádány. Rovněž není zřejmé skutečné umístění stavebního záměru, jelikož koordinační situaci vypracoval autorizovaný inženýr, který nemůže ověřit výměr a podklady pro umístění stavby; k tomu je oprávněn pouze zeměměřický inženýr [§ 12 odst. 6 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě (autorizační zákon)]. Polohové určení stavby tak nebylo učiněno dle právních, bezpečnostních a technických předpisů, v důsledku čehož shledali stěžovatelé b) a c) *výrok I. Rozhodnutí II* (nejspíše myšleno rozhodnutí žalované – pozn. NSS) nepřezkoumatelným, respektive nicotným.

[21] Konečně stěžovatelé uplatnili námitky týkající se pohody bydlení, v rámci nichž namítají, že posuzovaný stavební záměr nezapadá svou kompozicí do území a narušuje architektonický a urbanistický ráz lokality. Závěrem podotkli, že stavebníci práva vyplývající z napadených správních rozhodnutí nenabyli v dobré víře, jelikož úmyslně uvedli správní orgány v omyl tím, že předestřeli nepravdivé skutečnosti a předložili nepravdivé podklady.

[22] V doplnění ze dne 3. 12. 2021 stěžovatelé opětovně uvedli námitky týkající se elektropřípojky a jejího ochranného pásma. Upozornili na přílohy, jež doložili při soudním jednání dne 22. 10. 2021, z nichž jednoznačně vyplývá, že vlastníkem elektropřípojky k č. p. Z jsou stěžovatelé b) a c). Správní orgány nezjistily skutečný stav věci

a předložená dokumentace ke stavebnímu záměru je proto neúplná a nedostatečná. Nebylo tak dodrženo ochranné pásmo elektrizační soustavy dle § 46 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon). Žalovaný negativně zasáhl do legitimního očekávání stěžovatelů, jelikož aproboval, že došlo ke schválení záměru bez vyřešení jeho napojení na distribuční elektrickou síť. Stěžovatelé dále namítali, že správní orgány nevypořádaly jejich námitku ze dne 22. 1. 2019 (v podrobnostech viz odst. [14] výše) o řádném neumístění stavebního záměru. Jako nepřiléhavý vyhodnotili stěžovatelé odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008 - 40, jelikož v nyní posuzovaném případě žalovaný vypustil z výrokové části některé podmínky. Stěžovatelé pak dále doplnili námitky týkající se nedostatečného vypořádání žalobní argumentace, kdy nesouhlasili se závěry uvedenými v odst. 107 a 109, 110 a 121 odůvodnění napadeného rozsudku; dle jejich názoru zde rozebraná pochybení správních orgánů nejsou jen pouhými formálními nedostatky a nejedná s pouze o *marginální skutkové okolnosti* – šlo naopak o zásadní vady správního řízení, na které bylo řádně poukázáno a tato tvrzení byla podepřena důkazními návrhy. Nesouhlasí také s tvrzením, že by žaloba byla podávána ve veřejném zájmu. Závěrem namítají, že je nutné rozlišovat povolení *sjezdu* a povolení *jeho stavby*, což je bez souhlasu stěžovatelů vyloučeno z důvodu existence ochranného pásma elektropřípojky k č. p. Z (§ 83 odst. 3 stavebního zákona a § 46 odst. 1 energetického zákona). V této souvislosti stěžovatelé namítají, že realizací stavebních objektů SO 01 až SO 09 došlo k zásahu do jejich držby (zde odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, č. j. 4 As 73/2013 - 42).

[23] Žalovaný v plném rozsahu odkázal na obsah svého rozhodnutí a zcela se ztotožnil se závěry uvedenými v napadeném rozsudku krajského soudu.

[24] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[25] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[26] Kasační stížnosti není důvodná.

[27] Pro lepší přehlednost se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval kasační argumentací stěžovatelky a), tedy otázkou včasnosti její žaloby, respektive tím, zda ob stojí postup krajského soudu, který vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného převzala osobně dne 3. 3. 2020.

[28] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spise žalovaného jsou k písemnosti vedené pod č. 17 (originál žalovaného rozhodnutí) připnuty doklady o jejím doručení (dodejky), včetně dodejky stěžovatelky a). Z tohoto dokladu se jednoznačně podává, že předmětná písemnost byla adresována stěžovateli a), která ji dne 3. 3. 2020 osobně převzala, o čemž svědčí podpis na dodejce. Předmětná dodejka [jež má povahu veřejné listiny a je tedy presumována její správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 4 Azs 278/2004 - 58)], je tedy v rozporu s tvrzením stěžovatelky a), která odmítá, že by zásilku dne 3. 3. 2020 osobně převzala, a tvrdí, že jí byla doručena fikcí dne 13. 3. 2020 a vhozena do schránky dne 17. 3. 2020.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud již ve svých rozhodnutích vyslovil, že ten, kdo hodlá úspěšně zpochybnit doručení písemnosti, musí nejprve unést břemeno tvrzení. Musí tedy předložit taková skutková tvrzení, která jsou skutečně způsobila doručení a údaje na doručence zpochybnit tím, že vytvářejí věrohodnou verzi reality, že předmětná zásilka doručena nebyla (srov. rozsudky ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, ze dne 29. 11. 2007, č. j. 1 Afs 7/2007 - 169, nebo ze dne 19. 12. 2013, č. j. 7 As 97/2013 - 22). Podobně v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[p]okud chtěl žalobce zvrátit důkazní sílu doručenky, nemohl tak učinit strohými a nekonkrétními námitkami. Mohl tak učinit pouze konkrétním a jednoznačným tvrzením o tom, kde se dne 24. 4. 2008 zdržoval a z jakých konkrétních důvodů nemohl doručenku podepsat a zásilku převzít. Teprve takto předestřená skutková verze žalobce se mohla stát předmětem dokazování ze strany správních orgánů, neboť pouze takováto skutková verze byla způsobilá vnést objektivní pochybnosti o řádném předvolání žalobce. Doručenka ze dne 24. 4. 2008 obsahuje podpis. *Pouhý poukaz na to, že se tento podpis není totožný s jinými podpisy žalobce, bez uvedení dalších skutečností, neznamena, že doručenku žalobce ve skutečnosti nepodepsal. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné naprosto kdykoli zmařit jakékoli doručení, a to pouhým pozměněním vlastního podpisu na doručence. Holé tvrzení o odlišnosti podpisu tudíž samo o sobě nevylučuje, že žalobce doručenku podepsal.*“ (zvýraznění doplněno).

[30] Nutnost uvedení relevantních tvrzení, tedy předestření jiné, logicky konzistentní a nikoli absurdní verze reality, je klíčové pro posouzení pravosti podpisu na doručence již z toho důvodu, že dokazovat lze pouze konkrétní tvrzení. Proto nepostačuje prosté konstatování, že podpis na řádně vyplněné doručence nepatří adresátovi, jemuž byla zásilka určena. V takovém případě totiž nemohou objektivně vzniknout pochybnosti, že písemnost nebyla řádně doručena. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011 - 38, v němž konstatoval, že je nutné předestřít jinou, srovnatelnou verzi, z jakého důvodu byla zásilka podepsaná někým jiným, kdy se tak stalo a jaké k tomu mohly vést důvody. Právě taková tvrzení by soud mohl konfrontovat se skutkovým stavem založeným na údajích obsažených na doručence, svědčících ve prospěch řádného doručení. Takovým důvodem nemohou být samotné komplikace ve fungování společnosti spojené s šířením nákazy COVID-19 a vyhlášeným nouzovým stavem; jiné tvrzení stěžovatelka a) neuvedla. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že krajský soud jí (popřípadě jejímu zástupci) měl svůj záměr odmítnout žalobu pro opožděnost nejpozději před samotným rozhodnutím sdělit, což by stěžovatelce vytvořilo prostor k této otázce se vyslovit a navrhnout popřípadě i provedení důkazů, které by tuto premisu vyvracely. Tento dílčí deficit v postupu krajského soudu nicméně v nyní projednávané věci nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Nelze totiž přehlédnout, že stěžovatelka a) v kasační stížnosti toto pochybení sice namítala, avšak neuvedla žádné (konkrétní) relevantní tvrzení, které by bylo způsobilé vytvořit pochybnosti, zda rozhodnutí žalovaného skutečně osobně převzala dne 3. 3. 2020. Jak již bylo uvedeno, samotné tvrzení o odlišnosti podpisu není způsobilé doručení zpochybnit.

[31] S ohledem na vše výše uvedené má tedy Nejvyšší správní soud, ve shodě s krajským soudem, za to, že v posuzovaném případě neexistují rozumné pochybnosti o tom, že byla zásilka s rozhodnutím žalovaného stěžovatelce a) doručena dne 3. 3. 2020. V důsledku takto stanoveného okamžiku doručení žalobou napadeného rozhodnutí lze uzavřít, že žaloba byla stěžovatelkou a) skutečně podána opožděně, a krajský soud tedy nemohl postupovat jinak,

než žalobu dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout. Pochybení krajského soudu, který stěžovatelku a) neupozornil na opožděnost její žaloby před jejím odmítnutím, nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozsudku. Stejně tak není vadou, pokud krajský soud žalobu stěžovatelky a) odmítl ve stejném rozsudku, jímž zamítl žalobu stěžovatelů b) a c), neboť procesní úprava takový postup nevylučuje. Nejvyšší správní soud proto neshledal naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost stěžovatelky a) proti odmítavému výroku napadeného rozsudku (ad I.) proto **výrokem II.** zamítl.

[32] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval kasační argumentací stěžovatelů b) a c) proti výroku II. napadeného rozsudku, a to nejprve jeho namítanou nepřezkoumatelností [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože v případě její důvodnosti by bylo vypořádání dalších kasačních námitek v zásadě vyloučené. Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75; rozhodnutí Ústavního soudu viz na www.nalus.usoud.cz). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[33] Nejvyšší správní soud předeseílá, že z § 109 odst. 4 věty před středníkem s. ř. s., i z jeho setrvalé judikatury (viz například rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti kasačního soudu, ale logicky i obsah jeho rozhodnutí. Je proto odpovědností stěžovatelů, aby v kasační stížnosti specifikovali skutkové a právní důvody, pro které napadají rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatelé formulovali kasační námítky velmi obecně, obdrží na ně od soudu pouze stručnou odpověď, odpovídající míře obecnosti těchto námitek.

[34] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, který žalobní argumentaci charakterizoval jako velmi obecnou a nekonkrétní (viz odst. 70 až 73 odůvodnění napadeného rozsudku). Obdobně je vedena také kasační argumentace, která na mnoha místech obsahuje neurčitá konstatování, respektive vyjádření nesouhlasu s konkrétními odstavci odůvodnění, aniž by však bylo sděleno, proč s nimi stěžovatelé nesouhlasí, či v čem konkrétně je argumentace krajského soudu v rozporu se zákonem. Ke zcela obecně vzneseným námitkám není kasační soud povinen přihlížet a zabývat se jimi, neboť námítky obsahující jen prostý nesouhlas s argumentací soudu nedosahují kvality kasační námítky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. například rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 59, č. 835/2006 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, či usnesení téhož soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 Azs 368/2020 - 28). Z tohoto důvodu bude dále Nejvyšší správní soud v případě takto

pokračování

kvalifikovaných námitek pouze odkazovat na zde vyslovený závěr, aniž by se námitkami blíže zabýval.

[35] Stěžovatelé b) a c) v kasační stížnosti označili napadený rozsudek za překvapivý, což spatřovali v tom, že při jednání soudu nic nenasvědčovalo tomu, že bude žaloba zamítnuta. Otázce překvapivých rozhodnutí se věnuje rozsáhlá judikatura zejména Ústavního soudu. Překvapivost rozhodnutí může spočívat v řadě různých příčin, její podstatou je však porušení procesních práv účastníka řízení, který nedostal možnost uplatnit relevantní argumentaci a předložit ve svůj prospěch důkazy, neboť soud věc či určité podstatné otázky posoudil způsobem, který účastník řízení s ohledem na dosavadní průběh řízení nemohl očekávat. V posuzovaném případě se ovšem o takovou situaci nejednalo. Z protokolu o jednání konaném dne 22. 10. 2021 je patrné, že žalující straně bylo umožněno přednést podanou žalobu, vyjadřovat se k průběhu jednání, navrhopat provedení důkazů (z nichž některé byly provedeny) a učinit závěrečný návrh. Nic tak nenasvědčuje tomu, že by zástupci stěžovatelů nebylo umožněno se k podstatným okolnostem vyjádřit; sám u jednání přítomný stěžovatel b) výslovně uvedl, že netrvá na provedení některých navrhovaných důkazů, neboť „*měl dnes možnost při soudním jednání se k věci vyjádřit*“. Zároveň z ničeho neplyne, že by s průběhem jednání či obsahem protokolu o jednání (zachycujícím jeho průběh, včetně přednesů jednotlivých stran) stěžovatel b) nesouhlasil, neboť protokol o jednání byl po skončení jednání jím i jeho zástupcem podepsán.

[36] V této souvislosti je nutné zdůraznit, že žalobce má povinnost uvést rozhodné skutečnosti a důkazy na jejich podporu v žalobě, případně je doplnit ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby [§ 71 odst. 1 písm. d) a e) a ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.], což stěžovatelé v posuzovaném případě učinili. Nelze proto již jen z tohoto důvodu souhlasit s tvrzením, že by stěžovatelům či jejich zástupci nebylo umožněno uvést podstatná tvrzení, či je doplnit, jelikož tato měla být uvedena již v žalobě, případně ve dvouměsíční lhůtě pro její podání; později mohly být pouze žalobní argumenty uplatněné v otevřené lhůtě podrobněji precizovány. Současně platí, že žaloba byla v podané podobě věcně projednatelná; její nepřehlednost či obecnost není zásadně vadou, vynucující si postup soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Rovněž z žádného právního předpisu nevyplývá poučovací povinnost soudu předem avizovat, jak bude ve věci rozhodnuto; nadto, krajský soud jednání odročil za účelem vyhlášení rozsudku, což jasně indikuje, že po provedeném jednání neměl způsob, jakým ve věci rozhodne, postavený najisto. Nejvyšší správní soud se proto s tvrzením stěžovatelů b) a c) o překvapivosti napadeného rozsudku neztotožnil.

[37] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal ani namítané porušení předvídatelnosti rozhodnutí, neboť stěžovatelé neuvedli žádný konkrétní případ, od něhož by se krajský soud ve srovnatelné věci odklonil a na jehož základě by bylo možné seznat, že rozhodoval v posuzovaném případě odlišně, než v jiných případech. Tvrzení, že krajský soud nezaslal žalovanému stejnopis doplnění žaloby, je pak zcela bezpředmětné, neboť stěžovatelé se nemohou domáhat ochrany procesních práv protistrany; nadto z č. l. 159 spisu krajského soudu vyplývá, že dne 5. 6. 2020 byl žalovanému zaslán návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jenž byl obsažen právě v předmětném doplnění žaloby. Nelze také souhlasit s tím, že by byl žalovaný krajským soudem naváděn k úpravám správního spisu. Povinnost správního orgánu vést žurnalizovaný spis vyplývá z § 17 odst. 1 správního řádu a v podrobnostech také ze zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě. Krajský soud proto nepochybil, poučil-li žalovaného, aby správní spis předložil v zákonem

požadované formě; jde o zcela standardní procesní výzvu. Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by byl odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008 - 40, nepřiléhavý. Tímto odkazem krajský soud jen podpořil svůj dílčí závěr, že změna rozhodnutí má přednost před jeho zrušením; jde o naplnění zásady procesní ekonomie. Krajský soud se přitom samotnou otázkou změny rozhodnutí pečlivě zabýval, a to v odst. 94 až 99 odůvodnění rozsudku.

[38] Námitka, že krajský soud nesprávně uvedl, že doplnění předložil pouze stěžovatel b), ačkoliv tak bylo učiněno zástupcem všech stěžovatelů, nemůže mít pro posouzení věci žádný význam. Z odst. 146 a následujících odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud doplněním žaloby předloženým u ústního jednání zabýval, a to částečně i věcně, jakkoli tak činit neměl, jednalo-li se o opožděné doplnění žaloby. Je však nutné podotknout, že tímto pochybením krajský soud žádným způsobem nezkrátil práva stěžovatelů b) a c); naopak se jim dostalo vyjádření i k námitkám, jimiž se krajský soud neměl věcně vůbec zabývat. Z protokolu o jednání ze dne 26. 10. 2021 rovněž nevyplývá, že by zástupce stěžovatelů či sám stěžovatel b) (který byl jednání přítomen) jakkoli rozporovali skutečnosti ohledně přepojení stavebníků na jinou elektrickou přípojku, namísto té, jejíž vlastnictví si stěžovatelé b) a c) nárokují. Ke sdělení stavebníka zástupce stěžovatelů uvedl pouze to, že vlastníky elektropřípojky (na niž byli stavebníci původně připojeni) jsou stěžovatelé b) a c) již od roku 1999, nikoli až od srpna 2021, jak tvrdil stavebník. Je proto zcela logické, že přepojení elektrické přípojky měl krajský soud za nesporné, pokud proti tomu stěžovatelé nepostavili žádnou protiargumentaci, ba ani nevyjádřili s tímto skutkovým předpokladem jakýkoliv nesouhlas.

[39] Stěžovatelé b) a c) dále namítali, že krajský soud nesprávně parafrázoval žalobní argumentaci, vytrhl ji z kontextu a popsal nesprávně repliku žalobců, aniž by ovšem uvedli, v čem konkrétně krajský soud pochybil. Nejvyšší správní soud proto k těmto obecným námitkám nepřihlíží z důvodů vyložených v odst. [34] výše. Stejně je tomu v případě vyjádřených nesouhlasů se závěry krajského soudu uvedenými v odst. 53 odůvodnění napadeného rozsudku (zde podané vyhodnocení důkazů popsaných v odst. 52 považuje kasační soud za dostatečné, a tudíž přezkoumatelné) a k výtkám směřujícím proti závěrům uvedeným v odst. 55 až 66 a v odst. 85, 107, 109, 110, 121 a 122 až 158 odůvodnění. Takto obecně vznesené námitky neobsahovaly žádné uchopitelné skutkové tvrzení, a proto k nim kasační soud nemohl přihlídnout.

[40] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; napadený rozsudek je srozumitelný, tvoří logický celek a krajský soud v něm dostatečně reagoval na žalobní námitky, jež svou kvalitou byly projednatelné. Rovněž se velmi podrobně zabýval namítanou nicotností, a to i přes to, že stěžovatelé neuvedli konkrétní námitky, proč shledali prvostupňové či žalované rozhodnutí nicotnými.

[41] Dále Nejvyšší správní soud zkoumal, zda krajský soud nepochybil, aprobevoval-li skutková zjištění správních orgánů a jejich dostatečnost pro rozhodnutí o povolení stavebního záměru; jde především o posouzení, zda má zjištěný skutkový stav oporu v předložených správních spisech [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je stavební záměr vymezen jako „*rodinný dům, vsakovací objekt s dešťovou kanalizací, přípojky vody, kanalizace, plynu a oplocení v Hradci*

pokračování

Králové, (dále jen „stavba“) na pozemku parc. č. XA (zahradá), XB (ostatní plocha) v katastrálním území M.“. Dle výrokové části je stavební záměr umístěn na základě koordinační situace výkresu C.02 – RIC v měřítku 1:250, který je grafickou přílohou prvostupňového rozhodnutí; vzdálenost severní stěny stavby domu od hranice pozemku parc. č. XB v k. ú. M. bude 2,2 m, západní stěna bude ve vzdálenosti 2 m od hranice pozemku parc. č. XE v k. ú. M.. Západní stěna vsakovacího objektu bude vzdálena 4,6 m od hranice s pozemkem parc. č. XE v k. ú. M. a jižní stěna ve vzdálenosti 4 m od hranice s pozemkem parc. č. XC v k. ú. M. (v prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno nesprávné katastrální území, toto pochybení ovšem žalovaný napravil v žalovaném rozhodnutí). Nejvyšší správní soud z koordinační situace C.02 – RIC z 02/2019 obsažené v projektové dokumentaci ověřil, že vzdálenosti uvedené ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí odpovídají údajům uvedeným v koordinační situaci. Nelze proto souhlasit s tvrzením, že by záměr nebyl přesně umístěn a vymezen v území. Projektová dokumentace obsahuje řádně okótované výkresy, čímž odpovídá požadavkům stanoveným ve vyhlášce č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb.

[42] Pokud jde o námitky stěžovatelů b) a c) uplatněné ve správním řízení dne 22. 1. 2019 (doplněné dne 29. 1. 2019), týkající se sporné hranice mezi pozemky parc. č. XA a XD v k. ú. M., k nim krajský soud v odst. 156 až 158 odůvodnění rozsudku uvedl, že se nejednalo o *námitky*, nýbrž o *vyjádření* k ústnímu jednání; stavební úřad ani žalovaný proto nepochybili, pokud se jimi jako námitkami nezabývali. Krajský soud k tomu dodal, že i za předpokladu, kdy by se skutečně jednalo o námitky, šlo o otázky, jež by nebyly způsobilé zasáhnout do vlastnických práv stěžovatelů b) a c), (nejde o hranici pozemků stavebníků a stěžovatelů), a proto by stěžovatelé ani nebyli oprávněni je uplatnit. Jakkoli bylo výše konstatováno, že šlo-li o námitky nově uplatněné po uplynutí lhůty pro podání žaloby, neměl se k nim krajský soud vůbec vyjadřovat, lze tento závěr krajského soudu plně akceptovat. Současné je i pochopitelné, proč krajský soud konstatoval, že stěžovatelé uplatnili tuto žalobní námitku (fakticky) ve veřejném zájmu (tj. nikoli k ochraně svých veřejných subjektivních práv); to se týká i některých dalších námitek žaloby (a jejího doplnění), kde stěžovatelé b) a c) uvedli výtky, jež se netýkaly jejich vlastnického práva a případného zásahu do jeho výkonu [například námitky týkající se nedodržení stavební čáry na severní straně stavby, zatímco dům stěžovatelů b) a c) je na jih od posuzovaného stavebního záměru].

[43] Co se týče námitky nesprávného prostorového vymezení umístěvaného stavebního záměru v koordinační situaci C.02 – RIC z 02/2019, založené na vlastním měření stěžovatelů b) a c), i zde lze přitakat názoru krajského soudu, že stěžovatelé svou argumentaci opírali jen o vlastní měření a měření provedené v dálkovém přístupu do katastru nemovitostí, z nichž ovšem nelze vycházet, neboť nebyla učiněna s náležitou odborností (odst. 128 odůvodnění napadeného rozsudku). Namítají-li stěžovatelé b) a c) v této souvislosti nedostatek odbornosti osoby, která koordinační situaci vyhotovila, je nutné upozornit, že takto formulovaná námitka nebyla řádně uplatněna v žalobě, ačkoli v tom stěžovatelům nic nebránilo; jde proto o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.

[44] K námitkám týkajícím se architektonického rázu stavebního záměru a dotčení pohody bydlení stěžovatelů b) a c) jeho realizací lze především opět odkázat na závěry uvedené v odst. [34] výše, neboť tyto námitky byly opětovně uplatněny bez bližšího upřesnění, co konkrétně správní orgány, potažmo krajský soud posoudily nesprávně. Lze

dodat, že krajský soud v napadeném rozsudku správně odkázal na souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování, které bylo následně na dotaz stavebního úřadu (zaslaný spolu s aktuální koordinační situací z února 2019) aprobováno sdělením nadřízeného orgánu územního plánování (v podrobnostech viz odst. [9] výše). Nejvyšší správní soud proto shodně s krajským soudem neshledal z pohledu územního plánování (které se zabývá právě souladem stavebních záměrů s poměry a regulativy daného území) jakékoli neshody. Ani kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy není naplněn.

[45] Konečně se Nejvyšší správní soud zabýval posledním okruhem námitek, a to otázkou elektrické přípojky, respektive tvrzeným zásahem stavebního záměru do jejího ochranného pásma. Stěžovatelé b) a c) namítali, že nebyly splněny podmínky pro vydání společného povolení dle § 94l odst. 2 písm. d) stavebního zákona, jelikož neudělili souhlas k napojení stavebníka na jejich přípojku umístěnou na pozemku parc. č. XF v k. ú. M., a proto nebylo vyřešeno připojení posuzované stavby na elektrickou distribuční síť. Zde je především nutno upozornit, že napojení stavebního záměru na elektrickou distribuční soustavu není součástí schválení stavebního záměru stavebníků, jak ostatně správně poznamenal i krajský soud v odst. 137 odůvodnění svého rozsudku; tato otázka je řešena samostatně, a to cestou vydání územního souhlasu pro provozovatele distribuční soustavy (§ 96 stavebního zákona). Stěžovatelé b) a c) tedy v řízení o schválení stavebního záměru nemohli způsob napojení tohoto záměru na distribuční síť jakkoli napadat.

[46] Jinou otázkou ovšem je, zda posuzovaný stavební záměr nemohl zasahovat do ochranného pásma elektrické přípojky nízkého napětí, na níž je nemovitost stěžovatelů b) a c) napojena. V této souvislosti je tak třeba zodpovědět dvě otázky: 1) kdo je vlastníkem elektrické přípojky (tzn. nikoli části připojení, představovaného domovním rozvodem, jak bude vysvětleno níže) na níž je napojena nemovitost stěžovatelů b) a c), umístěné na hranici pozemku parc. č. XF v k. ú. M. (její fotografie jsou obsaženy v soudním spise), a 2) kdo je oprávněn udělit souhlas se zásahem do jejího ochranného pásma.

[47] Vlastníkem elektrické přípojky v zastavěném území (o které v posuzovaném případě nepochybně jde) je dle § 45 odst. 2 písm. a) a odst. 4 energetického zákona provozovatel distribuční soustavy (zde ČEZ). V případě kabelového vedení (jak je tomu v dané věci) je elektrická přípojka ukončena až hlavní domovní kabelovou skříní (§ 45 odst. 8 věta druhá a třetí energetického zákona); teprve část vedení za touto skříní je již ve vlastnictví vlastníka připojené nemovitosti, neboť je považována za součást domovního rozvodu elektřiny. Jak je patrné z podkladů přiložených k žalobě („*Návrh pilíře pro umístění RE a SR2*“), taková skříň se u elektrické přípojky nemovitosti stěžovatelů b) a c) nachází až na jejich oplocení umístěném na pozemku parc. č. XE. Stěžovatelé b) a c) proto nebyli oprávněni udělovat souhlas k zásahu do ochranného pásma vedení (tvořícího elektrickou přípojku k jejich nemovitosti) dle § 46 odst. 8 energetického zákona, jelikož nejsou vlastníky tohoto vedení ve smyslu energetického zákona; touto osobou je právě provozovatel distribuční soustavy (ČEZ), který souhlas k zásahu do ochranného pásma udělil (je součástí správního spisu). Námitky stěžovatelů b) a c) ohledně zásahů do ochranného pásma a absence jejich souhlasů s tímto zásahem jsou proto zcela liché.

[48] Konečně, pokud jde o právní posouzení otázky povolení a stavby sjezdu ke schválenému stavebnímu záměru, zde ve shodě s krajským soudem postačí uvést, že povolení sjezdu nebylo předmětem tohoto řízení; je-li povolováno napojení nemovitosti

pokračování

na pozemní komunikaci, děje se tak ve zcela samostatném řízení dle § 10 odst. 1 zákona č. 17/1997 Sb., o pozemních komunikacích (samotné povolení stavby sjezdu může být již realizováno i v rámci společného řízení dle § 94j a násl. stavebního zákona, tak tomu ale v nyní projednávané věci nebylo).

[49] Lze tedy uzavřít, že krajský soud posoudil veškeré výše nastolené právní otázky v souladu se zákonem, a nebyl tak naplněn kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[50] Ze všech shora uvedených důvodů je zřejmé, že kasační stížnost stěžovatelů b) a c) směřující proti výroku II. napadeného rozsudku není důvodná; Nejvyšší správní soud ji proto za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine*, s. ř. s. **výrokem IV.** tohoto rozsudku zamítl.

[51] Jelikož byl rozsudek krajského soudu napaden v celém rozsahu všemi stěžovateli, Nejvyšší správní soud **výrokem I.** odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. kasační stížnost stěžovatelky a) proti výroku II. rozsudku krajského soudu, protože jím nebylo rozhodnuto o její žalobě; v tomto rozsahu tak byla kasační stížnost podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Ze stejného důvodu Nejvyšší správní soud rozhodl **výrokem III.** o odmítnutí kasační stížnosti stěžovatelů b) a c) proti výroku I. rozsudku krajského soudu.

[52] O náhradě nákladů tohoto řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (**výrok V.**). Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (**výrok VI.**).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu